GENDER STUDIES

കേരളപാണിനീയത്തിലെ പച്ചയുടെ രാഷ്ട്രീയം

അമൃതലക്ഷ്മി എം.റ്റി.
ഗവേഷക, മലയാളവിഭാഗം
യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളേജ്
തിരുവനന്തപുരം
E-mail: lekshmiamritha94mt@gmail.com

സംഗ്രഹം

മനുഷ്യന്റെ ആശയവിനിമയോപാധിയാണ് ഭാഷ. ആശയത്തെ കൈമാറ്റം ചെയ്യുവാനാണ് ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഈ ഭാഷാപ്രയോഗത്തിലൂടെ പ്രത്യേക ജനതയുടെ സംസ്കാരവും ജീവിതവീക്ഷണവും ജീവിതസാഹചര്യവും അറിയുവാൻ കഴിയുന്നു. മനുഷ്യൻ അവന്റെ പരിസ്ഥിതിയെ എപ്രകാരം സമീപിക്കുന്നു എന്ന് ഭാഷാപ്രയോഗത്തിലൂടെ മനസിലാക്കാം. അപ്രകാരമുള്ള ഭാഷയുടെ ആധികാരിക ഗ്രന്ഥത്തെ ഹരിതഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിലയിരുത്തുകയാണ് ഈ ലേഖനത്തിൽ. കേരളപാണിനീയത്തിലെ ഭാഷാനിയമങ്ങളിലും ഉദാഹരണങ്ങളിലും പരിസ്ഥിതിയെ, കീഴാളവർഗത്തെ എപ്രകാരം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ: കേരളപാണിനീയം, പരിസ്ഥിതിദർശനം, ശബ്ദോല്പത്തി, ഹരിതഭാഷാശാസ്ത്രം.

ആമുഖം

പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ഭാരതത്തിലാകമാനം ദേശഭാഷാപഠനങ്ങൾക്ക് പ്രാധാന്യമേറിവന്നു. ക്രിസ്തീയ മിഷണറിമാരുടെ വരവും, അച്ചുകൂടങ്ങളുടെ സ്ഥാപനവുമാണ് ഈ മാറ്റങ്ങൾക്കു സഹായകമായത്. സർവ്വകലാശാലകളിൽ മലയാളഭാഷയെ പഠനവിഷയമായി അംഗീകരിച്ചതോടെ വ്യവസ്ഥാപിതമായി ഭാഷ പഠിക്കുവാൻ ഒരു ആധികാരികഗ്രന്ഥം ആവശ്യമായിവന്നു. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ മലയാള ഭാഷാവ്യാകരണം, കാൾഡ്വെലിന്റെ താരതമ്യാത്മക വ്യാകരണം, ജോർജ് മാത്തന്റെ മലയാണ്മയുടെ വ്യാകരണം, കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടിയുടെ കേരളകൗമുദി തുടങ്ങിയ ഭാഷാവ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ കേരളപാണിനീയത്തിനു മുമ്പ് ഉണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും സമ്പൂർണ്ണമായൊരു വ്യാകരണ ഗ്രന്ഥം രചിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയാണ് ഭാഷാ പണ്ഡിതനും കവിയുമായ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കേരളപാണിനീയ രചന ആരംഭിച്ചത്. അമ്മാവനായ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ അനുഗ്രഹവും പ്രേരണയും

ഇക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. കുട്ടിക്കാലത്തുതന്നെ ഇങ്ങനെയൊരു വ്യാകരണഗ്രന്ഥം രചിക്കുന്നതിനേക്കുറിച്ച് താൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനായിരുന്നുവെന്നും ഒന്നാം പതിപ്പിന്റെ മുഖവുരയിൽ ആദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

അന്നോളം പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് കേരളപാണിനീയം ഒരു ഗ്രന്ഥമാണെന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ അവകാശം ശരിവക്കുന്നതാണ് കേരളപാണിനീയത്തിന്റെ രചന. ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കായി പല വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളും മാതൃകയാക്കുവാൻ ഏ.ആർ. ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ മലയാളഭാഷാവ്യാകരണം മാത്രമാണ് ഉപകാരപ്പെട്ടതെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവനയിൽ പറയുന്നു. A comparative grammar of the Dravidian or South Indian Family of Languages - റോബർട്ട് കാൾഡ്വൽ, ഭവനന്ദിയുടെ തമിഴ് നന്നൂൽ, കർണാടക വ്യാകരണം തുടങ്ങിയ അന്യഭാഷാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും കേരളപാണിനീയ രചനക്ക് സഹായകമായിട്ടുണ്ടെന്നും ഏ. ആർ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.[1] ഇതിനായി ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരോട് ധാരാളം ചർച്ചകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും, നീണ്ട നാലുവർഷത്തെ അധ്വാനത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ഇപ്രകാരമൊരു ഗ്രന്ഥം രചിക്കുവാൻ സാധിച്ചതെന്നും അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

1986ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കേരളപാണിനീയത്തിന് അവതാരിക എഴുതിയത് അമ്മാവനായ കേരളവർമ്മയാണ്. 1917ൽ എഴുതിയ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പിന് ഡോ. പി. കെ. നാരായണപിള്ളയും അവതാരിക എഴുതിയിരിക്കുന്നു. മലയാളഭാഷയുടെ ആരംഭം, തമിഴിൽ നിന്നും സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും മലയാളം എങ്ങനെ സ്വതന്ത്രമാകുന്നു, അക്ഷരമാല, വർണങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന മാറ്റം തുടങ്ങി ഭാഷയുടെ പ്രാഥമിക കാര്യങ്ങളെ പീഠികയിൽ പറഞ്ഞ ശേഷമാണ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അധ്യായവിഭജനത്തിലേക്കു അദ്ദേഹം പോകുന്നത്. സന്ധിപ്രകരണം, നാമാധികാരം, ധാത്വാധികാരം, ഭേദകാധികാരം, നിപാതാവ്യയാധികാരം, ആകാംക്ഷാധികാരം, ശബ്ദോൽപ്പത്തി എന്നിങ്ങനെ തുടർന്നുള്ള 7 അദ്ധ്യായങ്ങളായി ഭാഷയുടെ വ്യാകരണനിയമങ്ങളെ ഉദാഹരണസഹിതം സമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നു. ശബ്ദോൽപത്തി വിഭാഗത്തിൽ "പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മനോവൃത്തികളെ വെളിപ്പെടുത്താനുള്ള ഉപായമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ഭാഷയെ നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നത്."[2] അതിനാൽ പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചും പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചുമുള്ള മനുഷ്യന്റെ വീക്ഷണം അവൻ പ്രയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയിലും, വാക്കുകളിലും പ്രകടമാകുന്നു.

മനുഷ്യൻ അവന്റെ ആശയങ്ങളെ കൈമാറ്റം ചെയ്യുവാൻ വേണ്ടിയാണ് പ്രധാനമായും ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഭാഷാപ്രയോഗത്തിലൂടെ ഒരു പ്രത്യേക ജനതയുടെ സംസ്കാരവും ജീവിതവീക്ഷണവും ജീവിതസാഹചര്യവും അറിയുവാൻ കഴിയുന്നു. മനുഷ്യൻ അവന്റെ പരിസ്ഥിതിയെ എപ്രകാരം സമീപിക്കുന്നു എന്ന് ഭാഷാപ്രയോഗത്തിലൂടെ മനസ്സിലാക്കാം. ഇതുതന്നെയാണ് ഹരിതഭാഷാശാസ്ത്രം മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നത്. ഒരു ജനസമൂഹം പ്രയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയിലൂടെ പ്രപഞ്ചവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും പ്രകൃതിയ്ക്കുമേൽ മനുഷ്യന്റെ സമീപനത്തിൽ വരുന്ന മാറ്റങ്ങളും നിരീക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയും.

ഭാഷാപഠനത്തിൽ 1990-കൾ മുതലാണ് ഹരിതദർശനത്തിന്റെ വഴികൾ തെളിഞ്ഞു വരുന്നത്. എന്നാൽ അതിനു മുൻപ് 1960 ൽ 'ദി ഇക്കോളജി ഓഫ് ലാംഗ്വേജ്' എന്ന എയ്നർ ഹോഗന്റെ പഠനത്തെയാണ് ഭാഷയെ പരിസ്ഥിതിയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയുള്ള ആദ്യപഠനമായി കാണുന്നത്.[3] ഒരു ഭാഷയും അതിന്റെ പരിസ്ഥിതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള

പഠനം എന്ന നിലയിലാണ് ഹരിതഭാഷാശാസ്ത്രത്തെ അദ്ദേഹം നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെ പരിസ്ഥിതി എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് ഭാഷ സങ്കേതമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന സമൂഹത്തെയാണ്. അവയെ പരസ്പരവും പ്രകൃതിയുമായും ബന്ധിപ്പിക്കുന്നത് ഭാഷയും. ഹരിതഭാഷാശാസ്ത്രത്തിനു ഇവിടെ തുടക്കം കുറിച്ചെങ്കിലും മിഷേൽ ഹാലിഡേയുടെ "അർത്ഥത്തിന്റെ പുതുവഴികൾ" എന്ന പ്രബന്ധത്തിലൂടെയാണ്, പരിസ്ഥിതിപ്രശ്നങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഭാഷക്കുള്ള പങ്കിനെക്കുറിച്ച് വിശദമായി ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങിയതെന്ന് അൽഫിൻ ഫിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.[4]

ആശയവിനിമയോപാധി എന്ന നിലയിൽ ഭാഷയിലെ പദങ്ങൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതവീക്ഷണവും പരിസ്ഥിതിവീക്ഷണവും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും. കേരളപാണിനീയം എന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിലും ഭാഷാവ്യാകരണനിയമങ്ങൾ പ്രപഞ്ചദർശനത്തെയാണോ, പരിമിതമായ മനുഷ്യകേന്ദ്രവീക്ഷണത്തെയാണോ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് പരിശോധിക്കുകയാണ് ഈ ലേഖനത്തിൽ. സന്ധിപ്രകരണം എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ ശബ്ദത്തെ കേരളപാണിനി നിർവചിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ് "പ്രയോഗിക്കാൻ സജ്ജമായുള്ള ശബ്ദമാണ് പദം."[5] ഈ നിർവചനത്തെ സാധൂകരിക്കുവാൻ ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള വിശദീകരണവും അദ്ദേഹം നൽകുന്നു.

"പദാർത്ഥങ്ങളിൽ ചിലതിനെ നാം പാകം ചെയ്തും മറ്റു ചിലതിനെ പച്ചയായും ഉപയോഗിക്കുന്നത് പോലെയാണ് ഭാഷയിൽ ചില ശബ്ദങ്ങളെ വിഭക്തികളുടെ സഹായത്താലും ചിലതിനെ യാഥാസ്ഥിതികമായിട്ടും പ്രയോഗിക്കുന്നത്".[6] ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ പ്രകൃതിദത്തമാണ്. ഏതൊരു ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥത്തെ എടുത്താലും അതിന്റെ ഉത്ഭവം പ്രകൃതിയിൽ നിന്നുമാണ്. അപ്രകാരമുള്ള പ്രകൃതിവസ്തുക്കൾ നമ്മുടെ ഉപയോഗത്തിന് വേണ്ടിയുള്ളതാണ് എന്ന് ഏ. ആർ. പറയുന്നിടത്താണ് പാരിസ്ഥിതികവാദത്തിന് പ്രസക്തിയേറുന്നത്. പരിസ്ഥിതിയും അവയിലെ ജീവജാലങ്ങളും മനുഷ്യനുവേണ്ടിയുള്ളതാണ് എന്ന ചിന്തയ്ക്ക് മാറ്റം വരണം. നമ്മുടെ ജീവൻ നിലനിർത്തുവാൻ വേണ്ടിയാണ് അവയെ നാം ആശ്രയിക്കുന്നത് എന്നുള്ള ബോധത്തിലേക്ക് നാം എത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ശബ്ദത്തെ അദ്ദേഹം വാചകം, ദ്യോതകം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടായിതിരിക്കുന്നു. ഒരു ദ്രവ്യത്തെയോ ക്രിയയെയോ ഗുണത്തെയോ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനെ വാചകം എന്ന് പറയുമ്പോൾ രണ്ടു വാചകാർത്ഥങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു ദ്യോതകം.

നിപാതമവ്യയം രണ്ടു –
വകയാം ദ്യോതകം പദം
ജാത്യാ ദ്യോതകമാണാദ്യം;
പരം ഭ്രംശിച്ചു വന്നത്.[7]

ഈ കാരികയിൽ ദ്യോതകത്തെ രണ്ടായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. നിപാതം, അവ്യയം. നിപാതങ്ങൾ സ്വഭാവത്താൽ വിഭാവകമാണെന്ന് പറയുന്ന അദ്ദേഹം അവ്യയവങ്ങൾ ആദികാലത്ത് വാചകങ്ങൾ ആയിരുന്നു എന്നും കാലക്രമത്തിൽ അവയ്ക്ക് അക്ഷരലോപം സംഭവിച്ച് വാചകത്വം പോയി ദ്യോതകങ്ങൾ ആയി എന്നും പറയുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ വിശദീകരണത്തിൽ ഏ.ആർ. സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന നിലപാട് വംശീയ അധിക്ഷേപത്തിന് ഒരു ഉദാഹരണമാണ്. ബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ളവനാണെങ്കിലും വൈകല്യം കൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണ്യം പോയി

ചണ്ഡാലവർഗ്ഗത്തിൽ ചേർന്നിട്ടുള്ളവരെ പോലെയാണ് അവ്യയങ്ങളുടെ സ്ഥിതി എന്നു പറയുന്നതിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം കേരളപാണിനീയം എഴുതിയിരിക്കുന്നത് മനുഷ്യകേന്ദ്രീകൃതമായിട്ടാണെന്നു കണ്ടെത്താം.

പദങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തെ ഭേദിപ്പിക്കുന്നവയെ ഏ.ആർ ഭേദകം എന്ന് പറയുന്നു. അതായത് ഒരു വസ്തുവിന്റെ വിശേഷണത്തെയാണ് ഭേദകം എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. ഭേദകത്തിന് ഏഴ് ഉൾപിരിവുകൾ കേരളപാണിനി നൽകുന്നു. അതിലൊന്നാണ് വിഭാവകം. ഒരു വസ്തുവിന്റെ സ്വഭാവത്തെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഭേദകത്തെ വിഭാവകമെന്ന് പറയുമ്പോഴും ഉദാഹരണത്തിൽ മിടുക്ക് എന്ന ധാതു പുല്ലിംഗത്തോടും സ്ത്രീലിംഗത്തോടും ചേർത്ത് മിടുക്കനായ മിടുക്കിയായ എന്നത് മാത്രമേ പ്രയോഗിക്കുന്നുള്ളൂ. മിടുക്കനായ പട്ടി എന്നുള്ള പ്രയോഗം കാണുന്നില്ല. ഇത്തരത്തിൽ ഉദാഹരണത്തിൽ പോലും ജന്തു ജീവജാലങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്താത്തത് ഭൂമി മനുഷ്യർക്ക് മാത്രമായിട്ടുള്ളതാണ് എന്ന വസ്തുതയാണ് വായനക്കാർക്ക് ലഭിക്കുന്നത്.

നാമാർത്ഥമസ്തുവിന്നുള്ള
പുംസ്ത്രീ ക്ലീബങ്ങൾ ലിംഗമാം;
ജഡജന്തുക്കളും ക്ലീ ബം
പുംസ്ത്രീ ദേദാവിവക്ഷയാൽ [8]

ഈ കാരികയിൽ നാമത്തെ പുരുഷൻ, സ്ത്രീ, നപുംസകം എന്നിങ്ങനെ ലോകപ്രസിദ്ധമായ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്ന് ഏ. ആർ പറയുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലും മറ്റും ലിംഗത്തിന് വ്യവസ്ഥയില്ല; അചേതനമായ കിണ്ടി, കുടം ഇത്യാദിയെ സംസ്കൃതത്തിൽ അവൾ എന്നും അവൻ എന്നും അർത്ഥമായ പദങ്ങൾകൊണ്ട് വിവരിക്കുന്നവെന്നും അദ്ദേഹം കേരളപാണിനീയത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ, വിശേഷബുദ്ധി ഇല്ലാത്ത മൃഗങ്ങൾ നപുംസകലിംഗമാണ്. അതിനുള്ള യുക്തിയായി അദ്ദേഹം പറയുന്നത് സ്ത്രീത്വത്തിനും പുംസ്വത്വത്തിനും വിശേഷബുദ്ധിയുണ്ടെന്നും പ്രകൃതിയിലെ മറ്റു ജീവജാലങ്ങൾക്ക് വിശേഷബുദ്ധി ഇല്ല എന്നുമാണ്. ഇവിടെ മനുഷ്യ കേന്ദ്രീകൃതമായിട്ടാണ് ഏ. ആർ ലിംഗവിഭജനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ ഭാഷയിലുള്ള ലിംഗവിഭജനത്തെ എതിർക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറാകുന്നുമില്ല. മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജന്തുക്കളെ അചേതനമായി ഗണിക്കാവുന്നതിനാൽ അവയിലെ പുംസ്ത്രീ ഭേദം വകവയ്ക്കേണ്ട എന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. വിശാലമായ പരിസ്ഥിതിയിലെ ഒരു ചെറിയ ഘടകം മാത്രമാണ് മനുഷ്യൻ എന്ന ചിന്തയില്ലായ്മയാണ് ഇത്തരം വിഭജനത്തിന് കാരണം. മനുഷ്യനെപ്പോലെ ജീവനുള്ള, പ്രകൃതിയിലെ മറ്റ് ജീവജാലങ്ങളെയും പരിഗണിക്കേണ്ടത് മനുഷ്യരുടെ ആവശ്യമാണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം അചേതനമായി അവയെ കണ്ടാൽ അവയുടെ നിലനിൽപ്പിനു തന്നെ യാതൊരു പ്രാധാന്യവും കൊടുക്കുന്നില്ല എന്ന് വരും.

മൃഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവയിലും ആൺ പെൺ വ്യത്യാസമുണ്ട്. എന്നാലും അവയ്ക്ക് എന്തുകൊണ്ട് ഭാഷാവ്യാകരണത്തിൽ സ്ത്രീലിംഗ/പുല്ലിംഗ വ്യത്യാസം കുറിയ്ക്കുന്നില്ല എന്നത് ഗൗരവമായി ചർച്ചചെയ്യേണ്ട കാര്യം തന്നെയാണ്.

കാവ്യചമത്ക്കാരത്തിന് വേണ്ടി നപുംസകലിംഗത്തെ സ്ത്രീലിംഗമോ പുല്ലിംഗമോ ആക്കുക പതിവുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ പറയുന്നു.

ഉദാഹരണം : നാഗത്താൻ, വാനരത്താൻ, വണ്ടത്താൻ

അം എന്ന നപുംസകപ്രത്യയത്തിനുമേൽ ആൻ എന്ന പ്രത്യയം കൂടി ചേർക്കുന്നു. യോജിക്കാത്ത ഇടങ്ങളിൽ തെന്നലിവൻ എന്നിങ്ങനെ സർവ്വനാമരൂപവും ചേർക്കുന്നു. ഇതിൽ നിന്നും പ്രകൃതിയിലെ ജീവജാലങ്ങൾക്ക് സ്ത്രീ/പുല്ലിംഗവ്യത്യാസം നൽകാം എന്ന മനസ്സിലാക്കാം. പക്ഷേ വിഭജനം നൽകുമ്പോൾ അവയെ ഇന്നും നപുംസകത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ നിരുക്തി ചോദ്യം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. മലയാളം സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നും എപ്രകാരം വ്യത്യസ്തമാണ് എന്ന് പറയുവാൻ പീഠികയിൽ ഏ.ആർ. വ്യാകരണപരമായ ഉദാഹരണങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു - സംസ്കൃതത്തിൽ അചേതനവാചികളായ നാമങ്ങൾക്കും ആളുകളെ പരാമർശിക്കുന്ന സർവ്വനാമങ്ങൾക്കും ലിംഗഭേദം കാണുന്നു.

ഉദാഹരണം : സിംഹ:, സിംഹി

എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ ലിംഗഭേദം കാണുന്നില്ല.

ഇതിന്റെ തുടർച്ചയായ വചനപ്രകരണത്തിലും ഇതേ വേർതിരിവ് കാണുന്നുണ്ട്. പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും കൂടിയുണ്ടാകുന്ന ബഹുത്വത്തെക്കുറിപ്പാനുള്ള അലിംഗ ബഹുവചന പ്രത്യയം 'അർ' എന്നാണ്. ഉദാഹരണം 'മിടുക്കർ'.

ഇനി പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും വെവ്വേറെ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ബഹുത്വത്തെ കുറിക്കുന്ന സലിംഗ ബഹുവചന പ്രത്യയം 'മാർ' എന്നാണ്.

ഉദാഹരണം 'മിടുക്കന്മാർ', 'മിടുക്കത്തിമാർ'

നപുംസകവസ്തുക്കൾ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ബഹുവചനത്തെ കുറിക്കുന്നത് 'കൾ' എന്ന ബഹുവചനപ്രത്യയത്തിലൂടെയാണ്.

ഉദാഹരണം 'മലകൾ', 'ആനകൾ'

വചനപ്രകരണത്തിൽ പോലും പ്രകൃതിയിലെ ഓരോ ചരാചരങ്ങൾക്കും പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യനാണ് പ്രാധാന്യം. പ്രപഞ്ചത്തിൽ മനുഷ്യൻ അല്ലാത്ത ഒന്നിനും പ്രാധാന്യം കൊടുക്കാതെയാണ് ഭാഷയിലെ വ്യാകരണ നിയമങ്ങൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ ഇത് ശരിവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഇതിന് വിപരീതമായി 'ഉണ്ണികൾ', 'സ്ത്രീകൾ' എന്നിങ്ങനെയുള്ള പദങ്ങളിൽ ബഹുവചനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ 'കൾ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇതിന് വിശദീകരണമായി ഏ.ആർ. മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന വാദം തികച്ചും വിചിത്രമാണ്. "ഉണ്ണികൾ, കുട്ടികൾ, വേലക്കാരത്തികൾ മുതലായവയിൽ 'കൾ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്ത് കാണുന്നത് ബാല്യം മുതലായ നിമിത്തങ്ങളാൽ ചേതന ധർമ്മം പൂർണ്ണമായിട്ടില്ലാത്ത നിലയിൽ അനാദരം വഴിക്ക് നപുംസകം ധർമ്മമായ ജഡത്വത്തെ കൂടി പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോഗമാകയാലാകുന്നു.[9] അതായത് ഏ.ആറിന്റെ പക്ഷം പ്രകൃതിയിലെ ജീവജാലങ്ങളും കുട്ടികളും, സ്ത്രീകളും അവർ ആ വിഭാഗത്തിൽ ആയിപ്പോയതിന്റെ പേരിൽ ചേതനധർമ്മം ഇല്ലാഞ്ഞിട്ട് അവയ്ക്ക് ജഡത്വം അതായത് മൂഢത നൽകി പ്രത്യേക ബഹുവചന പ്രത്യയം നൽകിയിരിക്കുന്നു.

ISSN: 2582 - 2594

ശേഷം വചനപ്രത്യയം ചേരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വിശേഷപ്രക്രിയകളെ കാണിക്കുവാൻ അൻപത്തൊന്നാം കാരികയിൽ നാല് നിയമങ്ങൾ പറയുന്നു.

സംഖ്യാവിശേഷണം ചേർന്നാൽ
ക്ലീബേ വേണ്ട ബഹുക്കുറി
ജഢപാണിയെന്നുള്ള
വിശേഷങ്ങളുമോർക്കണം.[10]

അതായത് സംഖ്യാവാചകമായ ഒരു വിശേഷണപദം ഉള്ളിടത്ത് നപുംസകലിംഗ ശബ്ദങ്ങളിൽ ബഹുത്വത്തിലും ബഹുവചനപ്രത്യയം ചേർക്കേണ്ടതില്ല. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ 'പത്തുകോഴി' എന്നും നപുംസകലിംഗമല്ലാത്ത പുല്ലിംഗ/സ്ത്രീലിംഗപദങ്ങൾക്കു 'കൾ' എന്ന പ്രത്യയം ചേരുന്നു. പക്ഷേ അതിന്റെ വിശദീകരണത്തിൽ ഏ. ആർ തന്നെ നപുംസകത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന വൈജാത്യത്തെ പരാമർശിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്. ജീവികളാണെങ്കിൽ പത്തു പശുക്കൾ, ആയിരം തേനീച്ചകൾ എന്ന് ബഹുവചനം ചേർക്കുന്നതിനും പത്ത് പശു എന്നിങ്ങനെ ഇല്ലാതെ പറയുന്നതിനും വിരോധമില്ല എന്നദ്ദേഹം പറയുന്നതിലൂടെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന നിലപാട് വ്യക്തമാണ്. പത്ത് പശുക്കൾ എന്ന് പറയുന്നതിലൂടെ അവ പത്ത് സ്ത്രീകൾ, പത്ത് ആണുങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ സലിംഗ ബഹുവചനത്തോട് ചേർന്ന് നിൽക്കുന്നു. അതിനാൽ നമുക്ക് നപുംസകലിംഗം എന്ന വിഭാഗത്തിലുള്ള മൃഗങ്ങളെ സ്ത്രീ/പുല്ലിംഗം എങ്ങനെയുള്ള സലിംഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം എന്ന് ഈ ഉദാഹരണത്തിൽ നിന്നും വ്യക്തമാണ്.

കർമ്മാർത്ഥം ക്ലീബനാമത്തിൽ
സ്വയമേ സിദ്ധമാകയാൽ
കരുതിത്താൻ പ്രയോഗിപ്പൂ
പ്രതിഗ്രാഹികയായതിൽ.[11]

ഈ കാരികയിൽ വിഭക്തിയെ കുറിച്ചാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. പദങ്ങൾക്ക് മറ്റു പദങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി നാമങ്ങളിൽ ചേർക്കുന്ന പ്രത്യയങ്ങൾക്ക് വിഭക്തി എന്ന് പറയുന്നു. പ്രധാനമായും ഏഴ് വിഭക്തികൾ മലയാളത്തിലുണ്ട്. അതിൽ അചേതനങ്ങളായ ജഢവസ്തുക്കളെ കുറിക്കുന്ന നപുംസക നാമങ്ങളിൽ പ്രതിഗ്രാഹിക വിഭക്തി ഉപയോഗിക്കാതെ തന്നെ അതിന്റെ അർത്ഥമായ കർമ്മസംബന്ധത്തിന് പ്രതീതി വരുമെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

ഉദാഹരണം: 'രാമസ്വാമി മരം മുറിക്കുന്നു'

മരം എന്നത് അചേതനമായി വരികയും സചേതനമായ രാമസ്വാമി കർത്താവായി വരുന്നതുകൊണ്ട് രാമസ്വാമി 'മരം മുറിക്കുന്നു' എന്ന് പറഞ്ഞാൽ മതിയാകും. പക്ഷേ രണ്ട് അചേതനങ്ങൾ വരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ "കോടാലി മരത്തെ മുറിക്കുന്നു". 'എ' എന്ന പ്രതിഗ്രാഹിക വിഭക്തി വേണം. മറ്റൊരു ഉദാഹരണം കൂടി അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. 'മിണ്ടാപൂച്ച കുടമുടയ്ക്കും' ഇവിടെ മിണ്ടാപൂച്ച എന്നത് കുടത്തെ അപേക്ഷിച്ച് സചേതനമാണെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. അതായത് മനുഷ്യകേന്ദ്രീകൃതമായിട്ടാണ് വിഭക്തിക്രമീകരണംപോലും നടത്തിയിരിക്കുന്നത്.

പ്രകൃതിയെയും ജീവജാലങ്ങളെയും അചേതനങ്ങളായി സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടും മനുഷ്യകേന്ദ്രീകൃതവുമായിട്ടാണ് ഇത്തരം വേർതിരിവുകളും ഉദാഹരണങ്ങളും ഏ.ആർ. സമർത്ഥിക്കുന്നത്.

കേരളപാണിനീയത്തിലെ ആറാം അദ്ധ്യായമായ ആകാംക്ഷാധികാരത്തിൽ വാക്യപ്രകരണത്തിൽ പൊരുത്തത്തെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ നപുംസകബഹുവചനത്തിൽ ഘടകങ്ങളായ വസ്തുക്കളിൽ ഓരോന്നിനെയും പ്രത്യേകിച്ചു ഗണിക്കാറില്ല. പകരം അവയെ ഒരു സമൂഹമായിട്ടെ കണക്കാക്കാറുള്ളൂ. വ്യക്തി പ്രധാന്യം അവിടെ പുംസ്ത്രീബഹുവചനങ്ങളിൽ മാത്രമേ കാണുകയുള്ളൂ എന്നും ഏ. ആർ പറയുന്നു.

ഉദാ: രണ്ടു കുതിരയെ കെട്ടിയ വണ്ടിയിൽ നാല് ഭടന്മാർ കയറിവന്നു.

കേരളപാണിനീയത്തിൽ അദ്ദേഹം തന്നെ എടുത്തുപറയുന്നുണ്ട് വ്യക്തികൾക്കാണ് പ്രാധാന്യമെന്ന്. നപുംസക വിശേഷണങ്ങൾക്ക് ബഹുവചന പൊരുത്തം വേണമെന്നില്ലെന്നു പറയുന്നതിലെ യുക്തിയും, ഇപ്രകാരം വ്യക്തികളിൽ മാത്രം കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന മലയാള ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനഗ്രന്ഥമായ കേരളപാണിനീയവും ഈ വീക്ഷണകോണിലൂടെ ചിന്തിക്കുന്ന ജനങ്ങളെ പ്രകൃതിയും പ്രകൃതിയിലെ ജീവജാലങ്ങളും മനുഷ്യനോളം, വ്യക്തിയോളം പ്രാധാന്യമില്ലാത്തവയാണ് എന്ന ചിന്ത ജനിപ്പിക്കുന്നു. മുൻപ് പറഞ്ഞതുപോലെ മനുഷ്യന് അവന്റെ ഉപയോഗത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള സാധനങ്ങൾ ആണ് അവയെന്ന നിഗമനത്തിലേക്ക് എത്തിച്ചേരുന്നതിനുമാണ് ചുരുക്കത്തിൽ അവ സഹായിക്കുന്നത്.

നാമങ്ങളെ വിഭജിക്കുന്ന വേളയിൽ ഏ.ആർ. ദ്രവ്യനാമം, ഗുണനാമം, ക്രിയാനാമം എന്നിങ്ങനെ നാമങ്ങൾ മൂന്നുവിധത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നു. അതിൽ ദ്രവ്യത്തെ കുറിക്കുന്ന നാമമായ ദ്രവ്യനാമത്തിന് വീണ്ടും നാലു ഉൾപ്പിരിവുകൾ ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നു. സംജ്ഞാനാമം, സാമാന്യനാമം, സർവ്വനാമം, മേയനാമം. അതിൽ മേയനാമത്തെ നിർവചിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്. “ജാതിവ്യക്തി ഭേദം കൽപ്പിക്കുന്നതിന് സൗകര്യമില്ലാത്ത പദാർത്ഥങ്ങളുടെ നാമം ആയിട്ടുള്ളത് മേയനാമം”. ഉദാഹരണം: വെള്ളം, മണ്ണ്, ആകാശം. ഇവിടെ മനുഷ്യരെ കുറിക്കാൻ പ്രത്യേകം നാമങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതും പുരുഷൻ, സ്ത്രീ, ജാതി, ദേശം, വർഗ്ഗം തുടങ്ങിയവയ്ക്കനുസരിച്ച് മനുഷ്യർക്ക് ഓരോരുത്തർക്കും പ്രത്യേക നാമങ്ങൾ ഉണ്ട്. എന്നാൽ മനുഷ്യർക്കൊഴിച്ച് പ്രകൃതിയിലെ ജീവജാലങ്ങൾക്ക് ഈ രീതിയിലുള്ള വ്യത്യാസമില്ല എന്നാണ് വ്യാകരണ നിയമത്തിലൂടെ ഏ.ആർ. മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നത്.

ആഗമികവ്യാകരണ രീതിയിലെഴുതിയ കേരളപാണിനീയത്തെ വിമർശിക്കുകയല്ല ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. കേരളപാണിനീയത്തിനു മുൻപും പിൻപും ധാരാളം വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇന്നും മലയാളം പഠിപ്പിക്കുന്ന സർവകലാശാലകളിലും സ്കൂളുകളിലും വ്യാകരണ നിയമങ്ങൾ പഠിക്കുവാനും പഠിപ്പിക്കുവാനും വിദ്യാർത്ഥികളും അധ്യാപകരും പിന്തുടരുന്നത് കേരളപാണിനീയത്തെയാണ്. നാലുവർഷത്തെ കഠിനാധ്വാനത്തിന്റെ ഫലമായി 1896 ൽ ഭാഷയിലെ എല്ലാ വ്യാകരണവശങ്ങളെയും സ്പർശിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുതിയ ഏ.ആറിന്റെ പാണ്ഡിത്യം പ്രശംസനീയമാണ്. ഈ കൃതിക്ക് നൂറിലേറെ വർഷത്തെ പഴക്കമുണ്ട്. ഈ നൂറുവർഷത്തിൽ ലോകത്താകമാനം ഒട്ടേറെ മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾക്കും ജീവിതവീക്ഷണങ്ങൾക്കും മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട ലിംഗപാരിസ്ഥിതിക പാർശ്വവൽകൃതസമൂഹത്തിനും മറ്റുള്ളവരെ പോലെ തുല്യ

ISSN: 2582 - 2594

നീതിയ്ക്ക് അവകാശമുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തുകയാണ് ഉത്തരാധുനിക സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്. ഈ ഒരു അവസ്ഥയിൽ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെഴുതിയ ഒരു വ്യാകരണഗ്രന്ഥം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുക തന്നെ വേണം. പ്രത്യേകിച്ചും നമ്മുടെ നിലനിൽപ്പിന് ആവശ്യമായ പ്രകൃതിയുടെ മേലുള്ള മനുഷ്യന്റെ കടന്നുകയറ്റം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ.

തകർക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രകൃതിയെ വീണ്ടെടുക്കുക എന്നതാണ് ഉത്തരാധുനിക സിദ്ധാന്തങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നത്. മനുഷ്യനും പരിസ്ഥിതിയിലെ സസ്യജീവജാലങ്ങളും തുല്യമാണെന്നും പ്രകൃതിയിലെ വിഭവങ്ങൾ പരിമിതമാണെന്നുമുള്ള അറിവ് സമൂഹത്തിലെത്തിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഏറിവരികയാണ്. എങ്കിലേ മനുഷ്യന് തന്റെ ലോകം തന്റേതു മാത്രമല്ല, സസ്യജീവജാലങ്ങൾക്കും മനുഷ്യനും ഒരേ അവകാശമാണ് ഈ ഭൂമിയുടെ മേലുള്ളത് എന്ന ചിന്തയുണ്ടാകൂ.

ഭൂമിയിലെ ആവാസവ്യവസ്ഥയിലെ കണ്ണികളാണ് സസ്യജന്തുജാലങ്ങളും മനുഷ്യനും. ഒന്നു മറ്റൊന്നിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ക്രമാതീതമായി ഒരു വർഗ്ഗം മാത്രം നശിക്കുകയാണെങ്കിൽ സന്തുലിതാവസ്ഥയെ തന്നെ ബാധിക്കും. അതിനാൽ മനുഷ്യനും സസ്യജന്തുജാലങ്ങളും ഒരേ പ്രാധാന്യത്തോടെ കഴിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ ഭൂമിയും പരിസ്ഥിതിയും നിലനിൽക്കുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ ഈ ചിന്തയ്ക്ക് വിപരീതമാണ് കേരളപാണിനീയമെന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിൽ ഏ. ആർ നൽകുന്ന വിശദീകരണങ്ങളും ഉദാഹരണങ്ങളും. ലിംഗ വംശീയ അധിക്ഷേപങ്ങളടക്കം അവിടെ കാണാൻ കഴിയും. അതിനാൽ കാലത്തിന് അധിഷ്ഠിതമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയിലെ മറ്റു ചരാചരങ്ങൾക്കും ഒന്നുപോലെ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ഭാഷാവ്യാകരണ ഗ്രന്ഥം ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെങ്കിലും ഉണ്ടായേ മതിയാകൂ. അതിനായി ഭാഷാസ്നേഹികളും അധ്യാപക വിദ്യാർത്ഥി സമൂഹവും മുന്നിട്ടിറങ്ങുകയും വേണം.

കുറിപ്പുകൾ

1. മുഖവുര, കേരളപാണിനീയം, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ
2. കേരളപാണിനീയം, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, പു. 293
3. The Eco linguistic Reader Language, Ecology and Environment Continuum, London and Newyork, Alwin Fill and Peter Muhlhausier.
4. The Eco linguistic Reader Language, Ecology and Environment Continuum, London and Newyork, Alwin Fill and Peter Muhlhausier.
5. കേരളപാണിനീയം, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, പു.107
6. കേരളപാണിനീയം, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, പു.108
7. കേരളപാണിനീയം, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, പു.109
8. കേരളപാണിനീയം, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, പു.121
9. കേരളപാണിനീയം, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, പു.131
10. കേരളപാണിനീയം, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, പു.131
11. കേരളപാണിനീയം, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, പു.151

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. പ്രസാദ്. സി. ആർ. ഡോ., ഹരിതദർശനം ആധുനികാനന്തര കവിതയിൽ, മാളുബൻ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം, 2022
2. രാജരാജവർമ്മ. ഏ. ആർ, കേരളപാണിനീയം, ഡി. സി ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2014
3. ശ്രീവത്സൻ. ടി, ഹരിതഭാഷാവിഷയം, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 2013
4. The Eco linguistic Reader Language, Ecology and Environment Continuum, London and Newyork, Alwin Fill and Peter Muhlhausier.

ആനുകാലികങ്ങൾ

1. ശ്രീവത്സൻ ടി. ഡോ., ആന്ത്രോപ്പോവിനും ഭാഷയിലെ പാരിസ്ഥിതിക ജാഗ്രതയും, ഇറയം, വോളിയം 5, ഇഷ്യൂ നമ്പർ: 2, ശ്രീ നീലകണ്ഠ ഗവ. സംസ്കൃത കോളേജ് മലയാളവിഭാഗം, പട്ടാമ്പി, 2021

ഗവേഷണപ്രബന്ധങ്ങൾ

1. ജിഷ എ.ടി., ചോലനായ്ക്ക ഭാഷ: പരിസ്ഥിതി ഭാഷാശാസ്ത്രപഠനം, മലയാള സർവകലാശാല, തിരൂർ, 2020.

ISSN: 2582 - 2594